

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 546/2016-29

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 14. septembra 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Lászlóom Lengyelom, Ružová dolina 6, Bratislava, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 70 Cb 55/1997 a jeho rozsudkom č. k. 70 Cb 55/1997-390 z 10. februára 2010 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Obo 40/2010, 5 Obo 41/2010 a jeho rozsudkom pod sp. zn. 5 Obo 40/2010, 5 Obo 41/2010 z 30. marca 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 24. augusta 2016 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu

podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 70 Cb 55/1997 a jeho rozsudkom č. k. 70 Cb 55/1997-390 z 10. februára 2010 (ďalej len „rozsudok krajského súdu z 10. februára 2010“) a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Obo 40/2010, 5 Obo 41/2010 a jeho rozsudkom pod sp. zn. 5 Obo 40/2010, 5 Obo 41/2010 z 30. marca 2011 (ďalej len „rozsudok najvyššieho súdu z 30. marca 2011“).

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol účastníkom súdneho konania vedeného krajským súdom pod sp. zn. 70 Cb 55/1997 v postavení žalobcu. Sťažovateľ sa v predmetnom konaní ako žalobca domáhal proti [REDAKOVANÉ], ako žalovanému zaplata sumy 13 608 791 Sk z titulu zostatku poistného plnenia.

3. Krajský súd vo veci prvýkrát rozhodol rozsudkom č. k. 70 Cb 55/1997-316 z 15. novembra 2007 (ďalej len „rozsudok krajského súdu z 15. novembra 2007“), ktorým žalobu sťažovateľa zamietol. Na odvolanie sťažovateľa najvyšší súd v odvolacom konaní svojím uznesením sp. zn. 1 Obo 27/2008 z 22. júla 2009 (ďalej len „uznesenie najvyššieho súdu z 22. júla 2009“) zrušil rozsudok krajského súdu z 15. novembra 2007 a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

4. Krajský súd vo veci opätovne rozhodol v poradí svojím druhým rozsudkom z 10. februára 2010, ktorým žalobu sťažovateľa opäť zamietol. Najvyšší súd v odvolacom konaní svojím rozsudkom z 30. marca 2011 odvolaním sťažovateľa napadnutý rozsudok krajského súdu z 10. februára 2010 potvrdil.

5. Proti potvrdzujúcemu rozsudku najvyššieho súdu z 30. marca 2011 sťažovateľ podal dovolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd uznesením sp. zn. 1 Obdo V 6/2014 z 21. apríla 2016 (ďalej len „uznesenie najvyššieho súdu z 21. apríla 2016“) tak, že dovolanie sťažovateľ odmietol z dôvodu neprípustnosti.

6. Sťažovateľ namieta porušenie svojich označených práv rozsudkom krajského súdu z 10. februára 2010 (ktorým bola jeho žaloba zamietnutá) a potvrdzujúcim rozsudkom najvyššieho súdu z 30. marca 2011.

7. Sťažovateľ vo svojej sťažnostnej argumentácii okrem iného uviedol:

«Spôsob vykonania dôkazu musí jednoznačne vyplývať zo zápisnice o pojednávaní. Bud' v nej musí byť uvedené, že bola prečítaná určitá presne označená listina (alebo jej presne označená časť), alebo musí zo zápisnice vyplývať, že predseda senátu (samosudca) oznámil obsah tejto listiny. Všeobecne platí, že skutkové zistenia súdu, ktoré majú základ v nesprávne vykonanom dôkaze, nepoživajú ochranu ...

Zo zápisníc o pojednávaní pred súdom prvej inštancie... vyplýva, že listinné dôkazy, o ktoré súd prvej inštancie oprel svoj rozsudok, neboli riadne vykonané spôsobom ustanoveným v § 129 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (v zápisniciach nie je uvedené, že boli prečítané určité presne označené listiny alebo ich presne označené časti, ani z nich nevyplýva, že sudca oznámil ich obsah).

Z vety na druhej strane zápisnice o pojednávaní uskutočnenom dňa 20.01.2010... : „Oboznamuje sa spis č. k. 70Cb 55/97 na č.l. 1-383)“ nie je možné zistiť, ktorými konkrétnymi listinami súd prvej inštancie dôkazy vykonal. ...

Súd prvej inštancie svojom rozsudku uvádza... : „Listinnými dôkazmi založenými v spise, ktorých obsah bol zástupcom účastníkom známi a nežiadali, aby ich súd zvlášť s týmito dokladmi oboznamoval.“.

Toto zistenie je v príkrom rozpore s prednesom žalobcu na pojednávaní konanom dňa 09.12.2009. Podľa zápisnice z tohto pojednávania... : „Žalobca má za to, že listinné dôkazy nachádzajúce sa v spise a vyjadrenia účastníkov konania sú spôsobilé a postačujúce na zistenie skutkového stavu v predmetnej veci, je potrebné vykonať dokazovanie iba nimi“.

Sťažovateľ má za to, že okolnosť, že obsah listinného dôkazu známy pre účastníkov konania, nezbavuje konajúceho súdu povinnosti riadne vykonať dôkaz touto listinou. ...

V predmetnej veci súd prvej inštancie svoje skutkové zistenie vyvodil z nevykonaných dôkazov a svoje právne závery založil na týchto zisteniach. Odvolací súd, riadiac sa nesprávnym záverom o správnosti postupu súdu prvej inštancie pri zisťovaní skutkového stavu veci, nevyvodil z tejto vady žiadne dôsledky.

Z týchto dôvodov rozsudky súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu predstavujú arbitrárne a svojvoľné rozhodnutia...

Súd prvej inštancie napriek tomu, že... Najvyšší súd Slovenskej republiky v svojom uznesení zo dňa 22.07.2009 spis. 1 Obo 27/2008, ktorým mu vec vrátil na ďalšie konanie, zistil: „Z obsahu spisu vyplýva, že súd prvého stupňa riadne nevykonal dôkaz listinami...“ a vyslovil, že v novom konaní bude povinnosťou súdu prvej inštancie vykonať riadne navrhnuté dôkazy a... žalobca na pojednávaní konanom dňa 09.12.2009 uviedol: „Žalobca má za to, že listinné dôkazy nachádzajúce sa v spise a vyjadrenia účastníkov konania sú spôsobilé a postačujúce na zistenie skutkového stavu v predmetnej veci, je potrebné vykonať dokazovanie iba nimi.“, ani jednou z listín nachádzajúcich sa v spise, ktoré mu predložili účastníci konania, žiadny dôkaz nevykonal. Súd prvej inštancie tento svoj postup ničím neodôvodnil. ...

Rozsudok súdu prvej inštancie obsahuje iba púhy odpis ustanovení Občianskeho zákonníka, chýbajú však jeho právne úvahy, ktoré ho viedli k jeho rozhodnutiu a ktoré sú podľa ustanovenia § 157 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku podstatnou náležitosťou odôvodnenia súdneho rozhodnutia. ...

Odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu je len kopírovanie obsahu odôvodnenia súdu prvej inštancie a obsahuje iba všeobecné závery...

Odvolačí súd s odvolacími námietkami sťažovateľa podľa ktorých:

- rozsudku súdu prvého stupňa nie je riadne odôvodnený (úplne chýba právne posúdenie veci, súd prvého stupňa sa nezaoberal relevantnými tvrdeniami žalobcu);

- znalecký posudok pani [REDAKOVANÉ] zo dňa 28.08.1993 nemôže byť podkladom pre určenie výšky poistného plnenia žalovaného;

- v predmetnom prípade pri určení poistného plnenia má rozhodujúci význam poistený záujem, ktorý sa rovná predajnej cene predmetnej zásielky;

- prevenčnú povinnosť podľa ustanovenia bodu 1. písm. a) čl. 15 „Poistných podmienok pre zahraničnú prepravu zásielok“ nie je možné vykladať tak, ako to urobil súd prvého stupňa;

- žalovaný neuniesol svoje dôkazné bremeno,

napriek tomu, že tieto tvrdenie boli podrobne odôvodnené, sa vo svojom rozsudku nezaoberal, nechal ich bez povšimnutia, nevyvrátil argumentáciu sťažovateľa a ani nevysvetlil, prečo nie je jeho názor správny.

Postup odvolacieho súdu, keď prevzal závery súdu prvej inštancie, pričom sa nevysporiadal s právne významnými dôvodmi odvolania znamená, že rozsudok odvolacieho súdu nie je riadne odôvodnený.»

8. Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd o jeho sťažnosti takto rozhodol:

„Základné práva [REDAKOVANÉ]... podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a rozsudkom Krajského súdu v Bratislave zo dňa 10.02.2010 spis. zn. 70 Cb 55/1997-390 a postupom a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 30.03.2011 spis. zn. 5 Obo 40/2010, 5 Obo 41/2010 porušené boli.

Rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 10.02.2010 spis. zn. 70 Cb 55/1997-390 a rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 30.03.2011 spis. zn. 5 Obo 40/2010, 5 Obo 41/2010 sa zrušujú a vec Krajskému súdu v Bratislave vracia na ďalšie konanie.

Krajský súd Slovenskej republiky je povinný zaplatiť trovy právneho zastúpenia sťažovateľova na účet jeho právneho zástupcu do 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

9. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

10. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním

a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

11. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV.ÚS 16/04, II.ÚS 1/05, II.ÚS 20/05, IV.ÚS 55/05, IV.ÚS 288/05).

12. Ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľa a skúmal, či nie sú dané dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, ktoré bránia jej prijatiu na ďalšie konanie.

13. Z obsahu sťažnosti, ako aj navrhovaného petitu vyplýva, že sťažovateľ sa domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 70 Cb 55/1997 a jeho rozsudkom z 10. februára 2010 (ktorým bola zamietnutá žaloba sťažovateľa) a postupom najvyššieho súdu v odvolacom konaní vedenom pod sp. zn. 5 Obo 40/2010, 5 Obo 41/2010 a jeho rozsudkom z 30. marca 2011 (ktorým bol potvrdený rozsudok krajského súdu z 10. februára 2010).

K namietanému porušeniu označených práv sťažovateľa postupom a rozsudkom krajského súdu z 10. februára 2010

14. Ústavný súd vo svojej judikatúre stabilne uvádza, že jeho právomoc poskytnúť ochranu základným právam a slobodám sa riadi princípom subsidiarity a je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy, ktoré sú povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto právomoc ústavného súdu nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07).

15. Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd mohol domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným (všeobecným) súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

16. Sťažovateľ mohol využiť a aj využil prípustný riadny opravný prostriedok – odvolanie proti rozsudku krajského súdu, o ktorom rozhodol najvyšší súd. Právomoc iného súdu (najvyššieho súdu) poskytnúť ochranu základným a iným právam sťažovateľa vylučuje právomoc ústavného súdu v tej istej veci, a preto ústavný súd sťažnosť v časti smerujúcej proti postupu a rozsudku krajského súdu odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok svojej právomoci.

17. Ústavný súd preto obmedzil svoju prieskumnú právomoc pri predbežnom prerokovaní sťažnosti na posúdenie postupu a rozsudku najvyššieho súdu.

K namietanému porušeniu označených práv sťažovateľa postupom a rozsudkom najvyššieho súdu z 30. marca 2011

18. Ústavný súd vzhľadom na sťažovateľom podané dovolanie proti rozsudku krajského súdu z 10. februára 2010 a uznesenie najvyššieho súdu z 21. apríla 2016, ktoré bolo doručené sťažovateľovi 30. júna 2016 a ktorým najvyšší súd odmietol dovolanie

sťažovateľa ako neprípustné, považoval za zachovanú lehotu na podanie sťažnosti [porov. rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“) vo veci Zvolský a Zvolská v. Česká republika z 12. 11. 2002, sťažnosť č. 46129/99] a predbežne posúdil možnosť porušenia práv sťažovateľa rozsudkom najvyššieho súdu z 30. marca 2011.

19. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch...

20. Ústavný súd už v rámci svojej judikatúry vyslovil, že obsahom základného práva na súdnu ochranu je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II.ÚS 88/01), ako aj konkrétne procesné garancie v súdnom konaní.

21. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne s medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

22. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaniach, ktoré im predchádzali, alebo samotných rozhodnutiach došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmavania vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska

neospravedliteľné a neudržateľné, zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00) a tiež by mali za následok porušenie niektorého z princípov spravodlivého procesu, ktoré neboli napravené v inštančnom (opravnom) postupe všeobecných súdov.

23. Ústavný súd zvyčajne zdôrazňuje, že súčasťou práva na spravodlivé konanie je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (m. m. IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04). Túto požiadavku zdôrazňuje vo svojej judikatúre aj EŠLP, ktorý v tejto súvislosti najmä uviedol: „Právo na spravodlivý proces zahŕňa aj právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia však neznamena, že na každý argument sťažovateľa je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad“ (napr. Georgidias c. Grécko z 29. 5. 1997, Recueil III/1997). Európsky súd pre ľudské práva zároveň tiež pripomína, že právo na spravodlivý súdny proces nevyžaduje, aby súd v rozsudku reagoval na každý argument (argumenty), ktorý je z hľadiska výsledku súdneho konania považovaný za rozhodujúci (porovnaj napr. rozsudok vo veci Ruiz Torijo c. Španielsko z 9. 12. 1994, Annuaire, č. 303-B). Aj podľa judikatúry ústavného súdu odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo na spravodlivé súdne konanie (m. m. III. ÚS 209/04, IV. ÚS 112/05).

24. Sťažovateľ v podstatnej časti svojej sťažostnej argumentácie vytýkal krajskému súdu a vzhľadom na potvrdenie správnosti postupov a záverov krajského súdu najvyšším súdom aj najvyššiemu súdu, že v konaní neboli riadne vykonané listinné dôkazy, a to napriek tomu, že už v skoršom zrušujúcom uznesení najvyššieho súdu boli tieto nedostatky vytýkané krajskému súdu a boli dôvodom zrušenia jeho skoršieho rozsudku vo veci. V nadväznosti na uvedené sťažovateľ vytýka najvyššiemu súdu, že v odvolacom konaní odobril podľa sťažovateľa arbitrárne skutkové závery krajského súdu učené na základe listinných dôkazov, ktoré neboli riadne vykonané a z nich vyvedené právne závery.

Sťažovateľ vidí porušenie svojich práv aj v nedostatočne odôvodnených záveroch krajského súdu, ako aj v nedostatočne odôvodnených záveroch najvyššieho súdu v odvolacom konaní, ktorý sa podľa neho nevysporiadal dostatočne s jeho odvolacími námietkami proti rozsudku krajského súdu.

25. Ústavný súd pre účely posúdenia opodstatnenosti sťažnosti preskúmal napadnutý rozsudok najvyššieho súdu (aj v spojení s rozsudkom krajského súdu, ktorý bol rozsudkom najvyššieho súdu v celom rozsahu potvrdený) z hľadiska ústavnej udržateľnosti jeho záverov, resp. z hľadiska dostatočného odôvodnenia v príčinnej súvislosti s namietaným porušením sťažovateľom označených práv, a konštatuje, že najvyšší súd sa relevantne vysporiadal so všetkými skutočnosťami rozhodnými v danej veci a svoje závery dostatočne odôvodnil.

26. Pokiaľ ide o možnosť porušenia práv sťažovateľa v dôsledku nedostatočného odôvodnenia rozsudku najvyššieho súdu, ústavný súd konštatuje, že dostatočnosť odôvodnenia rozsudku najvyššieho súdu (v nadväznosti na odvoláciu argumentáciu sťažovateľa) bola predmetom prieskumu najvyšším súdom z hľadiska existencie vady konania spočívajúcej v odňatí možnosti sťažovateľa konať pred súdom [§ 237 ods. 1 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“)]. Ústavný súd sa v celom rozsahu stotožňuje so závermi najvyššieho súdu v dovolacom konaní, ktoré najvyšší súd zhrnul takto:

„Rozhodnutie odvolacieho súdu. ako aj rozhodnutie súdu prvého stupňa jasne a zrozumiteľne opisuje a odôvodňuje skladbu vykonaného dokazovania a dôvody, ktoré viedli k rozhodnutiu vo veci samej. V prejednávanej veci je nesporné žalobcove preukázanie svojho práva na poistné plnenie. Spornou zostala výška tohto nároku a spôsob jej určenia. V konaní boli vykonané všetky dôkazy, ktoré navrhol tak žalobca, ako aj žalovaný. Odvolací súd v odôvodnení svojho rozsudku správne konštatuje, že súd prvého stupňa vzal do úvahy iba skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, a jeho zistenia nie sú založené na chybnom hodnotení dôkazov a výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá tomu, čo bolo zistené spôsobom vyplývajúcim z § 132 až § 135 O. s. p...“

27. Ústavný súd zároveň dodáva, že sťažovateľ svojou sťažnosťou nenamietal závery najvyššieho súdu vyslovené v jeho uznesení z 21. apríla 2016 o odmietnutí dovolania sťažovateľa, a teda ani závery týkajúce sa neexistencie vady konania spočívajúcej v odňatí možnosti sťažovateľa konať pred súdom v dôsledku nedostatočného odôvodnenia rozsudku najvyššieho súdu z 30. marca 2011, čo v konečnom dôsledku zakladá i absenciu právomoci ústavného súdu k prieskumu tejto časti sťažnostnej argumentácie sťažovateľa vo vzťahu k napadnutému rozsudku najvyššieho súdu z 30. marca 2011.

28. Pokiaľ sťažovateľ namieta, že listiny založené v súdnom spise účastníkmi konania neboli krajským súdom riadne vykonané v súlade s § 129 ods. 1 OSP a v dôsledku uvedeného bol nesprávne zistený skutkový stav veci a učené nesprávne právne závery, ústavný súd konštatuje, že takáto vada konania zakladá odvolací dôvod v zmysle § 205 ods. 2 písm. b) OSP, ktorým však sťažovateľ svoje odvolanie proti rozsudku krajského súdu z 10. februára 2010 neodôvodňoval. Vzhľadom na uvedené by bol prieskum sťažovateľom primárne namietanej vady až v jeho sťažnosti smerujúcej proti rozsudku najvyššieho súdu z 30. marca 2011 v rozpore z princípom subsidiarity právomoci ústavného súdu. V konečnom dôsledku ani najvyšší súd v intenciách § 212 ods. 3 OSP v odvolacom konaní nezistil vadu konania, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie krajského súdu vo veci. Ústavný súd vo vzťahu k tejto časti argumentácie sťažovateľa napriek uvedenému zdôrazňuje, že stavu, keď všetci účastníci konania zhodne vyhlásili, že im je obsah listinných dôkazov založených v súdnom spise známy a nežiadajú ich osobitné oboznamovanie na pojednávaní, nič nenasvedčuje v okolnostiach danej veci danosti takej vady konania, v príčinnej súvislosti s ktorou by mohlo byť rozhodnutie krajského súdu a následne najvyššieho súdu nesprávne.

29. Vo vzťahu k samotným namietaným skutkovým a právnym záverom v napadnutom rozsudku najvyššieho súdu (teda ním одобreným záverom krajského súdu) ústavný súd argumentáciu sťažovateľa nevyhodnotil ako spôsobilú spochybníť ich ústavnú udržateľnosť a nezistil, že by posudzovaný rozsudok bol svojvoľný alebo v zjavnom vzájomnom rozpore, či urobený v zrejmom omyle a v nesúlade s platnou právnou úpravou,

či nedostatočne odôvodnený, a tým mohol zakladať dôvod na zásah ústavného súdu v súlade s jeho právomocami ustanovenými v čl. 127 ods. 2 ústavy.

30. Keďže ústavný súd nezistil možnosť porušenia sťažovateľom označených práv rozsudkom najvyššieho súdu, odmietol jeho sťažnosť v tejto časti z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

31. Vzhľadom na to, že sťažnosť ako celok bola odmietnutá, bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa formulovanými v petite jeho sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. septembra 2016